

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2006-2007

Nr. 14

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN VRIJDAG 27 APRIL 2007

OCHTENDVERGADERING

INHOUD

BERICHTEN VAN VERHINDERING	343
MOTIE VAN ORDE	343
MEDEDELING	343
INTERPELLATIE (R.v.O., art. 60)	343
van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Beroepsopleiding en Begroting, in verband met de demografische omwenteling in Brussel en de gevolgen daarvan voor de Vlaamse gemeenschap	
<i>Sprekers : de heren Dominiek Lootens-Stael en Guy Vanhengel, collegevoorzitter</i>	
VRAGEN OM UITLEG (R.v.O., art. 58)	347
van mevrouw Marie-Paule Quix aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid en Ambtenarenzaken, over de problematiek van de Roma in Brussel	
<i>Sprekers : mevrouw Marie-Paule Quix, de heren Jos Van Assche, René Coppens, mevrouwen Brigitte De Pauw en Brigitte Grouwels, collegelid</i>	

van de heer Erland Pison aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid en Ambtenarenzaken, betreffende de nood aan meer allochtone personeelsleden in de zorgsector

Sprekers : de heer Erland Pison en mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid

VRAGEN (R.v.O., art. 57) 353

van de heer Erland Pison aan de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Beroepsopleiding en Begroting, betreffende burgerdienst op school

van mevrouw Carla Dejonghe aan de heer Pascal Smet, collegelid bevoegd voor Cultuur en Patrimonium, in verband met het verlopen van de convenants tussen de gemeenschapscentra en de VGC

ACTUALITEITSVRAGEN (R.v.O., art. 59) 355

van mevrouw Els Ampe aan de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Beroepsopleiding en Begroting, over de cumuls van de leidend ambtenaar van de VGC

van de heer Fouad Ahidar aan de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Beroepsopleiding en Begroting, in verband met het aantal Nederlandstalige leerlingen in Brusselse scholen

van de heer Jos Van Assche aan de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Beroepsopleiding en Begroting, in verband met het standpunt van het College over het debat binnen de Vlaamse Gemeenschap over de rol van Brussel en haar instellingen

van mevrouw Marie-Paule Quix aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid en Ambtenarenzaken, in verband met Stedenfonds 2

TREFWOORDENREGISTER 361

Vergadering van vrijdag 27 april 2007

OCHTENDVERGADERING

– *De vergadering wordt om 9u12 geopend.*

Voorzitter : de heer Jean-Luc Vanraes

BERICHTEN VAN VERHINDERING

De voorzitter.– Hebben zich voor deze vergadering verontschuldigd : de heren Jan Béghin, Jos Chabert en Johan Demol.

MOTIE VAN ORDE

Mevrouw Adelheid Byttebier.– Groen! is niet tevreden met de agenda van vandaag. Wij betreuren dat het Uitgebreid Bureau besliste om onze interpellatieaanvragen als gewone vragen te agenderen. We zullen ze daarom vandaag niet stellen en ze schriftelijk indienen. Bij een gewone vraag kan je immers geen debat voeren. Ook andere vragen, bijvoorbeeld rond cultuur en welzijn, moeten het vandaag stellen zonder mogelijkheid tot debat. We stellen vast dat er één interpellatie op de agenda staat van het Vlaams Belang terwijl er nog steeds geen discussienota over de toekomst van Brussel ter tafel ligt. Nochtans zou elk debat ter zake hierop gebaseerd moeten zijn.

Uit protest zal ik vandaag niet deelnemen aan de werkzaamheden.

(Mevrouw Adelheid Byttebier verlaat de zaal.)

MEDEDELING

De voorzitter.– We hebben een klok geïnstalleerd waardoor de spreektijd door iedereen precies kan worden gevolgd. Bij onderbrekingen zal de klok worden stopgezet.

INTERPELLATIE (R.v.O., art. 60) VAN DE HEER DOMINIEK LOOTENS-STAEL TOT DE HEER GUY VANHENGEL, COLLEGEVOORZITTER BEVOEGD VOOR ONDERWIJS, BEROEPSOPLEIDING EN BEGROTING in verband met de demografische omwenteling in Brussel en de gevolgen daarvan voor de Vlaamse Gemeenschap

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Het is zenuwslopend om de seconden te zien wegtikken. Het zweet breekt me nu al uit. *(Glimlachjes)*

Het is niet altijd even evident om in een parlementaire democratie te kunnen interpellieren over prangende thema's. We hebben kunnen vaststellen dat de *would be* oppositiepartij Groen! het niet kan appreciëren dat hier vandaag, in de vorm van een interpellatie, een onderwerp aan bod komt dat

Lootens-Stael

de voorbije weken de media heeft beroerd. Er werd heftig gediscussieerd in het Uitgebreid Bureau om dit agendapunt onder de vorm van een interpellatie geagendeerd te krijgen. “Want wie is die Jan Hertogen wel?”, werd gevraagd. “Is dit wel een figuur waarover mag worden gedebatteerd?” “Komt de heer Hertogen niet uit de extreemrechtse hoek?”, wist een collega zelfs te vragen. Dat de heer Hertogen blijkbaar een gecontesteerde socioloog is, die kwam spreken op een studienamiddag van de VGC, was voor mij een reden te meer om deze interpellatie te houden.

Het moge duidelijk zijn dat op alle mogelijke manieren getracht werd om deze interpellatie van de agenda te weren. Ze is nochtans van primordiaal belang voor de toekomst van de Vlaamse gemeenschap in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Ik ben me ervan bewust dat het debat van vandaag niet helemaal ten gronde zal kunnen worden gevoerd. De tijd is daartoe te beperkt. Ik ben er echter van overtuigd dat we dit onderwerp later in de commissie opnieuw zullen kunnen behandelen. Maar toch: wanneer in de media melding wordt gemaakt van de demografische evolutie van de Vlaamse gemeenschap in Brussel, kunnen wij, als leden van de VGC-Raad, niet een paar maanden wachten om hierover na te denken en van gedachten te wisselen.

In de pers verschenen op 17 april 2007 cijfers in verband met de spectaculaire demografische verandering in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Tijdens de laatste 45 jaar is de helft van de Brusselse bevolking veranderd van autochtoon naar allochtoon. De allochtone bevolking in het Brussels hoofdstedelijk gewest zal de komende 15 jaar groeien van 56,5 procent naar 75 procent. Op een studiedag van de VGC-administratie over ‘Verkiezingsuitslagen in Brussel en de allochtoon’ stelde socioloog Jan Hertogen deze cijfers voor.

Deze cijfers komen voor het Vlaams Belang niet onverwacht. Al tien jaar geleden, meer bepaald in het voorjaar van 1997, verspreidde het toenmalige Vlaams Blok in alle Brusselse brievenbussen haar *Tweede Open Brief aan de Brusselaars*. Daarin berekende het Vlaams Blok toen al dat door de nataliteitscijfers bij de vreemdelingen in Brussel, maar ook en vooral door de opengrenzenpolitiek van de Belgische overheid, de inwoners van vreemde af-

komst tegen circa 2005 een meerderheid zouden vormen in Brussel. Deze opengrenzenpolitiek zorgde en zorgt immers voor een ongebreidelde immigratie van al dan niet legale vreemdelingen naar ons land. De cijfers van het Vlaams Blok werden toen weggehoond en afgedaan als paniekzaaiërij en stemmingmakerij. Nu blijkt echter dat het Vlaams Blok het wel degelijk bij het rechte eind had. Onze cijfers van tien jaar geleden worden nu grotendeels bevestigd door onafhankelijke sociologen en professoren.

Wat politici hebben getracht te verdoezelen om hun oude achterban niet al te zeer voor het hoofd te stoten, geven wetenschappers nu gewoon toe. Het beleid om gewild onze grenzen open te stellen voor een haast ongebreidelde immigratiestroom heeft ongetwijfeld grote politieke gevolgen. In die zin dat een bepaalde politieke kaste haar belangen veilig stelt door zichzelf een nieuw kiespubliek – haast letterlijk – te importeren. Dit zijn zware woorden, maar het is de naakte waarheid. Dit wordt overigens door de betrokken wetenschappers bijna met zoveel woorden bevestigd.

Naast de gevolgen op het vlak van de politieke vertegenwoordiging van de Vlaamse gemeenschap in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn er voornamelijk gevolgen voor het beleid van de VGC. Jan Hertogen beschreef in zijn tussenkomst hoe hij de gevolgen van deze demografische omvorming van Brussel ziet. Wat hij ziet als logische consequenties van deze omvorming, botst echter sterk met de huidige beleidsvisies van de Vlaamse Gemeenschap. Ik zal het even zeggen met zijn woorden: “De traditionele en huidige denigrerende en eisende Vlaamse politiek staat haaks op de enorme kansen die zich aandienen en gedeeltelijk genomen worden in de nog altijd voortdurende transformatie van Brussel van autochtoon naar allochtoon”.

Verder poneert hij over de gevolgen voor het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest de volgende stelling: “Het onderwijsaanbod en ondersteunende inspanningen dienen hiertoe de komende tien jaar minstens te verdubbelen”.

Uiteindelijk doet hij een heleboel voorstellen waarbij de rode draad is dat de toekomstige Vlaamse aanwezigheid zal afhangen van allochtonen met een ‘Vlaams etiket’. Of er dan effectief

Lootens-Stael

nog sprake zal zijn van een Vlaamse identiteit die naam waardig, daaraan gaat hij helemaal voorbij.

Uiteraard is het de taak van een socioloog om demografische tendensen te interpreteren en te duiden. Wij zijn hem dan ook dankbaar dat hij de Vlaamse politici in het Brussels hoofdstedelijk gewest en in de rest van Vlaanderen voor hun verantwoordelijkheid stelt en dat hij de door het Vlaams Belang berekende cijfers bevestigt. Het is nodig dat over de problematiek van de demografische omwenteling een open politiek en een maatschappelijk debat ontstaat. Het is echter niet aan sociologen om maatschappelijke beleidskeuzes te maken. Dat komt in een democratie nog steeds toe aan het soevereine volk. De politici moeten deze keuzes verwoorden en het gekozen beleid uitvoeren.

Op welke wijze zal de VGC binnen de Vlaamse Gemeenschap het debat inleiden op het gebied van de gevolgen van de steeds sneller wordende demografische evolutie die zich in het Brussels hoofdstedelijk gewest voltrekt? Welke inspanningen wil het College doen om hierover een breed maatschappelijk debat te voeren? Op welke wijze worden deze evoluties binnen de VGC opgevolgd en bestudeerd? Welke politieke conclusie trekt het College betreffende de cijfers van de etnische omvorming van Brussel? Hoe staat het College tegenover de suggesties die Jan Hertogen doet, voor een koerswijziging van het Vlaamse beleid in het Brussels hoofdstedelijk gewest? Wat zijn de gevolgen van die demografische evolutie voor het Vlaamse onderwijsbeleid in het Brussels hoofdstedelijk gewest? Wordt dit binnen de VGC opgevolgd en bestudeerd? Op welke wijze zal dit aan bod komen binnen de overleggronde over het onderwijs?

Dit zijn allemaal vragen die vandaag kunnen en moeten worden gesteld. Dit neemt echter niet weg dat wij later, in de bevoegde commissie, uitvoeriger en dieper op deze materie zullen ingaan. Deze materie is, wat sommigen – hier al dan niet aanwezig – immers ook mogen over beweren, bijzonder pertinent en belangrijk voor de toekomst van de Vlamingen in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Tenminste, als deze toekomst er dan nog zal zijn...

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– De demografische situatie en evolutie vormen een be-

langrijk onderdeel van het referentiekader bij de uitstippeling van het beleid van de VGC. Alle gegevens die beschikbaar zijn en op de markt komen, worden door de VGC systematisch verzameld en geanalyseerd. Ook de gegevens die door de socioloog Jan Hertogen werden verzameld, zijn interessant en worden geanalyseerd. De stellingen van Jan Hertogen lijken ons echter empirisch en conceptueel te weinig onderbouwd om ze als een nieuw gegeven te beschouwen of naar voor te schuiven als een 'ontdekking'. De meeste gegevens waren ons trouwens al bekend.

De demografische context van het Brussels hoofdstedelijk gewest vormt een onderdeel van de omgevingsanalyses die gemaakt worden bij de voorbereiding van het VGC-beleid in de verschillende domeinen. Zo bestelde het College bij het Brussels Informatie-, Documentatie- en Onderzoekscentrum (BRIO) een onderzoek naar de Nederlandstalige verhuizers van en naar Brussel. Bij BRIO kent men overigens de heer Jan Hertogen niet.

Het College investeert, over de beleidsdomeinen heen, in een meer globale benadering. Gedurende de vorige vergadering kon men al merken dat we in de administratiestructuur een transversale directie opgenomen hebben. Deze directie moet op al deze thema's nog diepgaander dan tevoren kunnen ingaan.

Het is zeker belangrijk om meer mensen van vreemde herkomst in het Brussels hoofdstedelijk gewest in contact te brengen met het Nederlands en hen te betrekken bij de Brussels-Vlaamse gemeenschap. Dit betekent uiteraard nog niet dat we van deze mensen Vlamingen maken. Vanuit de Vlaamse Gemeenschap moeten we hen echter wel een stevig aanbod bieden. De Vlaamse Gemeenschap doet dit overigens ook in Vlaanderen zelf. Investeren in een kwalitatief hoogstaand Nederlandstalig aanbod is één van die elementen waar de VGC-Raad volledig achterstaat en hard aan werkt en dit in de wetenschap dat dit gebeurt voor alle Brusselaars die van deze dienstverlening gebruik wensen te maken. In eerste instantie richt men zich uiteraard tot Nederlandstaligen. Mensen van vreemde afkomst of niet-Nederlandstaligen die van dit alles wensen gebruik te maken, kunnen dit echter evenzeer. Men kan trouwens vaststellen dat dit aanbod een steeds groter succes kent.

Vanhengel

De VGC voert al van begin de jaren 70 tellingen uit in het Brussels Nederlandstalig onderwijs. Als eerste in dit land startte de VGC met het verzamelen van gegevens over de thuistaal, de culturele achtergrond en de woonplaats. Met deze cijfers in de hand probeert de VGC de demografische evolutie op de voet te volgen. De demografische veranderingen in het Brussels hoofdstedelijk gewest – en dus ook in het Brussels Nederlandstalig onderwijs – zijn de VGC bijgevolg zeer goed bekend. Het onderwijsbeleid in het Brussels hoofdstedelijk gewest probeert zich zo goed mogelijk aan te passen aan al deze ontwikkelingen. Alle door de VGC geleverde inspanningen om het niveau van het Brussels onderwijs hoog te houden, komen voort uit de specifieke Brusselse demografische situatie. Zoals men weet zorgen organisaties als Taalvaart, Bits² en VBB – om er maar enkele te noemen – voor een kwalitatieve ondersteuning van ons onderwijs.

De laatste cijfers van de februaritelling staan trouwens sinds deze week op de website van de directie Onderwijs van de VGC, met name www.bop.vgc.be. Dit illustreert hoe gedreven de VGC wel tewerk gaat. Deze website geeft een uitstekend cijfermatig overzicht. Verder beschikt ze over een schat aan statistische informatie over de demografische evolutie van het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Al deze cijfers zijn heel goed en misschien zelfs nog beter dan de gegevens van de heer Hertogen.

Met dit antwoord denk ik dat ik, binnen de mij toegewezen tijdspanne, (*Glimlachjes*) ruimschoots heb geantwoord op de door de heer Dominiek Lootens-Stael gestelde vragen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Ik vind het eigenaardig dat de collegevoorzitter zegt geen verdere informatie te hebben gevonden over de heer Jan Hertogen. Het is toch merkwaardig dat de VGC-administratie, op een door haar georganiseerde studiedag, onbekende en gecontesteerde personen uitnodigt. Ik hoorde dat de heer Hertogen ook voor het ACV heeft gewerkt.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Onder de sociologen duikt zijn naam tegenwoordig her en der op. Hij werd tot voor kort niet gerekend tot het kranse “bekende Vlaamse professoren”.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Ik ben blij dat de collegevoorzitter zegt dat mensen geen Vlaming worden door hen in contact te brengen met het Nederlands. Sommigen dromen nochtans dat mensen die op een Nederlandstalige school zitten of zaten, automatisch Vlaming zullen worden.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Het is niet omdat u veel met ons in contact komt, dat u een rechtgeaarde democraat zal worden. (*Gelach*)

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Of een liberaal..... (*Glimlachjes*)

Het volstaat niet om deze problematiek op te volgen, maar ook het beleid moet worden aangepast aan de omstandigheden. Wanneer men vaststelt dat door het beleid van de laatste decennia massa's Vlamingen de stad ontvluchtten om elders in Vlaanderen te gaan wonen, dan moet men toch vaststellen dat het beleid tekortschiet. Eén van de redenen is dat de VGC niet genoeg aandacht geeft aan die Vlamingen. Er wordt veel energie gestoken in allerlei zaken die de Brusselse Vlamingen niet ten goede komen. Wij hoopten dat het beleid stilaan zou veranderen, maar dat gebeurt niet.

Ik denk dat de cijfers van de heer Jan Hertogen vrij correct zijn. Hij gebruikt dezelfde rekenmethode die het Vlaams Blok tien jaar geleden reeds gebruikte en bekomt ongeveer dezelfde cijfers. De cijfers zijn dramatisch en wijzen erop dat de Vlaming uit Brussel zal verdwijnen tegen 2050. Het beleid moet daarover nadenken en fundamentele oplossingen vinden.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Ik weet niet of de heer Dominiek Lootens-Stael beseft dat hij een socialistische stelling verdedigt. Hij gaat ervan uit dat het beleid de maatschappij kan maken.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Neen, daar ga ik niet van uit, maar het beleid kan keuzes maken die de maatschappij kunnen beïnvloeden. Wanneer Brussel voor de Vlamingen aantrekkelijker zou zijn, zodat zij niet elke dag opnieuw moeten vechten om als Vlaming te overleven in de stad, dan zouden zij het aangenamer vinden om hier te blijven.

De collegevoorzitter verwijst ook naar de tellingen van het onderwijs, waarop wij later zullen terugko-

Lootens-Stael

men. De cijfers zijn echter niet bemoedigend en tonen een achteruitgang aan. De evolutie is dramatisch voor de Vlaamse gemeenschap in Brussel. Ik hoopte hier vandaag een meer fundamenteel antwoord te krijgen over een wijziging van het beleid.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Wij kunnen bij een verderzetting van de bespreking in de commissie dieper ingaan op deze aangelegenheid.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Onze fractie zal naar aanleiding van deze interpellatie geen motie indienen, aangezien dit debat verder zal worden gevoerd in commissie.

– *Het incident is gesloten*

VRAGEN OM UITLEG (R.v.O., art. 58)

Roma in Brussel

Mevrouw Marie-Paule Quix.– Op straathoeken ziet men vaak Roma die smekend om geld bedelen. Uit onderzoek van Ehsal en de Katholieke Universiteit Brussel is gebleken dat tweederde van de bedelaars in Brussel Roma is. Sinds Bulgarije en Roemenië toetraden tot de Europese Unie geraken zij gemakkelijker in ons land. Zij komen naar hier omdat de situatie in hun land van herkomst zoveel slechter is. Omdat zij meestal niet over een wettelijke verblijfsvergunning beschikken, maken zij geen aanspraak op een leefloon. Zij bedelen amper 350 euro per maand bij elkaar, wat een stuk minder is dan wat autochtone bedelaars krijgen.

Het Regionaal Integratiecentrum Foyer heeft een cel Woonwagenbewoners en Roma die specifiek met de Roma werkt. De cel beschikt over twee medewerkers. De heer Koen Geurts, auteur van het boek *De Roma van Brussel*, trok onlangs aan de alarmbel. Ongeveer 6.500 van de 20.000 in België verblijvende Roma bevinden zich in Brussel.

Deze cel klaagt al langer de levensomstandigheden en bijhorende problemen van de Roma aan. Zij

hebben een gebrek aan financiële middelen en komen terecht in de kansarme en slechtste wijken van Brussel. Vaak weigeren eigenaars een woning aan hen te verhuren, waardoor zij slachtoffer worden van huisjesmelkers. De Roma kennen verschillende gezondheidsproblemen omdat verschillende verzorgers weigeren medische hulp te verlenen. Dringende medische hulp is nochtans een basisrecht.

Ook onderwijs vormt een struikelblok voor deze maatschappelijk kwetsbare groep. Eén op vier Roma is nooit naar school geweest. Meisjes moeten leren hoe ze een huishouden organiseren en jongens leren hoe ze de kost kunnen verdienen. Ruimte voor onderwijs is er niet. Nochtans is onderwijs de hefboom bij uitstek om de Roma te betrekken bij onze samenleving. Via de school raken kinderen ingeburgerd, leren ze de taal, maken ze vrienden en leren ze zich aanpassen aan onze maatschappij. Als deze kinderen de kans niet krijgen om te studeren, worden ze gedwongen om in de armoede te blijven.

De talrijke aanwezigheid van de Roma en het feit dat deze groep zeker nog groter zal worden, moet ons ertoe dwingen de nodige aandacht aan hen te besteden. Dit moet dringend gebeuren omdat veel politici en de publieke opinie een verkeerd beeld hebben van de Roma. Het is bijgevolg nodig om de organisaties die werken met Roma, goed te ondersteunen en hen voldoende werkingsmiddelen ter beschikking te stellen.

In Brussel leven zoals gezegd meer dan 6.500 Roma. De cel Woonwagenbewoners is onderbeemand en kan de vraag niet aan. Kan deze werking worden uitgebreid en kunnen de subsidies worden verhoogd ?

Roma-ouders zijn onze taal vaak niet machtig en kennen ons onderwijssysteem niet of onvoldoende. Hun kinderen moeten daardoor uit noodzaak vaak gaan bedelen. Onderwijs is de hefboom bij uitstek om de Roma uit hun isolement te halen. Welke maatregelen worden er genomen om ouders te overtuigen hun kinderen naar school te sturen ?

Scholen zullen extra inspanningen moeten leveren om Roma-kinderen op te vangen. In welke mate worden scholen begeleid om deze taak te vervullen ?

Quix

Uit het onderzoek van Ehsal en de Katholieke Universiteit Brussel en uit het boek van de heer Koen Geurts over de Roma blijkt dat hun gezondheid zorgwekkend is. Veel dokters weigeren hen te behandelen omwille van hun illegaal statuut. Op welke manier kunnen gezondheidsinstellingen worden ingeschakeld om aan deze mensen medische hulp te garanderen ?

Het lijkt me een goed idee om de heer Koen Geurts en mevrouw Ann Clé, die een doctoraatsstudie over bedelarij maakte, en enkele andere deskundigen op een hoorzitting uit te nodigen.

De heer Jos Van Assche.— Als er één ding is wat door de Roma wordt afgewezen, dan is het wel paternalisme en bemoeizucht door niet-Roma. Dat dreigt nu net te gebeuren wanneer te veel goedbedoelende individuen en instanties zich op een niet gecoördineerde manier met dit complexe probleem willen bemoeien.

De specifieke cultuur van de Roma trekt zelf een haast onoverbrugbare grens tussen hun leefwereld en onze maatschappij. Slechts enkelingen slagen er pas na jaren in om als buitenstaander te worden aanvaard in hun gemeenschap. Het is voor zorgverstrekkers in deze sector dan ook zeer moeilijk om met hen te werken.

In een radio-interview liet men enkele weken geleden de beide reeds vermelde auteurs aan het woord. Wat mij daarbij opviel is dat hoewel deze hulpverleners sterk waren binnengedrongen in de gedachtewereld van deze mensen, er nog steeds een grote kloof bleef bestaan tussen de twee leefwerelden. Wij hebben dus alle respect voor wie geduld opbrengt om te trachten door te dringen in die aparte denkwereld. Door alle specialisten wordt toegegeven dat de normen en het waardenstelsel van de Roma sterk afwijken van wat wij nodig vinden om onze samenleving te laten functioneren. Dit zeg ik zonder enig waardeoordeel uit te spreken. Daarom vind ik het verhaal van discriminatie nogal éénzijdig.

Wat ik nog kon leren uit het interview is dat door goede afspraken te maken met Roma en door een beroep te doen op hun eergevoel er wel een vorm van samenwerking mogelijk is. Daarom is het goed dat hierover wordt nagedacht en dat er aandacht

aan wordt besteed. Maar dan moet er wel respect zijn langs beide kanten en moeten afspraken worden nageleefd. Dat ontbreekt volgens mij in het pleidooi van mevrouw Marie-Paule Quix. Zij pleit voor meer geld, meer inzet, meer overtuiging en meer inspanningen voor verplichte schoolgang en gezondheidszorg. Dit zijn allemaal nogal eenzijdige maatregelen.

Daarnaast is er het probleem van de illegaliteit. Zonder een grondige en globale aanpak van de grote toevloed van mensen zonder geldig verblijfsstatuut in dit land is elk zorgbeleid voor hen dwelven met de kraan open.

Onwettig in dit land is onwettig in het land. Er is geen andere weg. De VGC moet niet in de plaats treden van de federale of de plaatselijke overheid, als die haar verplichtingen met betrekking tot de opvang van illegalen niet nakomt of niet kan nakomen. Zonder een efficiënte aanpak van de problematiek van een massaal en illegaal verblijf in dit land en de ermee gepaard gaande mensensmokkel en huisjesmelkerij is ieder zorginitiatief gedoemd om ten onder te gaan in goedbedoelde maar misplaatste en dure voornemens. Elke bijkomende en eenzijdige tegemoetkoming heeft een aanzuigefect tot gevolg. Dat is de droevige en harde realiteit. Het lijkt me niet de taak van de VGC om te focussen op een beleid ten gunste van de Roma. Een plaatselijke, federale en Europese aanpak lijkt me meer aangewezen.

De heer René Coppens.— Nog niet zo lang geleden heb ik het in het Brussels Hoofdstedelijk Parlement over de problematiek van de bedelarij van Roma zigeuners gehad. Uit een studie naar het fenomeen van de bedelarij uitgevoerd door de Ehsal en de KUB is gebleken dat meer dan de helft van de bedelaars vrouwelijke Roma zigeuners zijn. Er blijkt eveneens uit dat de problematiek van deze bevolkingsgroep vooral te maken heeft met absolute kansarmoede. Voor deze mensen lijkt bedelen de enige uitkomst. Deze situatie is schrijnend en de problematiek verdient de aandacht van de overheid. Daarmee heb ik niet gezegd dat de overheid tot nu toe geen beleid voert ten behoeve van minderheden en illegalen, noch dat deze mensen geen rechten zouden hebben. Dat beweren zou immers niet correct zijn. Mensen zonder papieren – en de Roma zigeuners behoren soms daartoe – hebben gelukkig meer rechten dan sommigen vermoeden. Het internationale recht waarborgt bij-

Coppens

voorbeeld al arbeidsrechten, ook kunnen zij bijna op alle takken van de sociale zekerheid een beroep doen. Ik denk aan bijvoorbeeld ziekteverzekering, overlevingspensioen, arbeidsongevallen of beroepsziekten. Enkel de werkloosheidsverzekering vereist een verblijfsvergunning om uitkeringsge-rechtigd te kunnen zijn.

Deze mensen hebben recht op een leefloon als ze kunnen bewijzen dat ze onvermogen zijn. Ze kunnen een aanvraag indienen bij het OCMW van hun keuze. Dat staat in de wet Onkelinx.

Samengevat kan worden gesteld dat het al dan niet wettig verblijven op het grondgebied niet wordt verbonden aan andere rechten en plichten. Men beschikt dus over een heleboel rechten en plichten, maar de band met een wettig verblijf is een heel losse band. De Roma zigeuners beschikken over deze rechten, maar daarmee is het probleem voor hen nog niet opgelost. Wat wij kunnen doen is deze bevolkingsgroep informeren en begeleiden via het OCMW. Het initiatief Foyer bijvoorbeeld heeft zich daarin gespecialiseerd. Het uiteindelijke doel is dat de Roma zich op een legale wijze zouden integreren, in zover zij dat wensen.

Ook de federale wetgeving moet natuurlijk worden toegepast, al is dit soms pijnlijk. Dura lex sed lex. Het positieve recht heeft immers ook zijn rechten. Landen als Bulgarije en Roemenië vervullen daarbij een belangrijke rol, nu zij tot de Europese Unie behoren.

Ten slotte ben ik het eens met mevrouw Quix dat over het kansarmoedeprobleem van Roma zigeuners een hoorzitting moet worden georganiseerd.

Mevrouw Brigitte De Pauw.— De problematiek van de Roma is ernstig. We worden dagelijks geconfronteerd in supermarkten of op straat met vrouwen die samen met hun kinderen bedelen. Mevrouw Marie-Paule Quix hield een terecht pleidooi om onderwijs mogelijk te maken voor deze kinderen, maar we moeten ook aandacht hebben voor de kleinere niet schoolplichtige kinderen. Er werden al initiatieven genomen in verband met kinderopvang. Het is de vraag of deze mensen inderdaad onvoldoende op de hoogte zijn van deze mogelijkheden. Daarnaast speelt er nog een andere factor mee. Heel wat vrouwen hebben schrik voor repre-

sailles als zij hun kinderen naar de kinderopvang of naar school sturen. Ze verblijven immers vaak illegaal in ons land en vrezen dat de schoolgaande kinderen door de politie worden weggeplukt. Er is dus nog veel werk aan de winkel.

Het loont zeker de moeite om deze problematiek in commissie te bespreken en experts uit te nodigen. Ik weet dat collegelid Brigitte Grouwels deze problematiek genegen is, maar de VGC is slechts een aanvullend bestuur. Eén van de grote spelers op dit terrein is uiteraard de Vlaamse Gemeenschap, die met betrekking tot het minderhedenbeleid over heel wat middelen beschikt en bovendien de krijtlijnen uittekent. Als er een hoorzitting wordt georganiseerd, zouden zeker ook de leden van het Vlaams Parlement moeten worden uitgenodigd.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.— Ik dank al wie in verband met dit thema is tussengekomen en dan vooral mevrouw Quix. De heer Van Assche schetste wel een correct beeld van de Roma, maar eindigde zijn pleidooi zonder veel menselijk begrip. In de andere tussenkomsten heb ik dat aspect wel opgemerkt. Het is niet omdat men illegaal in ons land verblijft dat men niet over basisrechten kan beschikken. De heer Coppens voerde interessante informatie aan en mevrouw De Pauw uitte vooral haar bezorgdheid over de Roma kinderen.

Ik zal in de eerste plaats dieper ingaan op de vragen van mevrouw Quix. Het Brussels hoofdstedelijk gewest telt ongeveer 6.500 Roma. Zij bevinden zich voornamelijk in Schaarbeek, Sint-Jans-Molenbeek, Brussel-stad en Anderlecht. De Roma van Brussel zijn vooral van Roemeense, ex-Joegoslavische en Bulgaarse afkomst en zijn in de jaren 90 naar België gekomen om de hachelijke situatie in hun thuisland te ontvluchten.

Naast de Roma verblijven in het Brussels hoofdstedelijk gewest ook nog voyageurs, Manoesjen en Roms. Voyageurs zijn autochtonen die afstammen van trekkende handelaars en ambachtslui. Sommige onder hen wonen nog in woonwagens, maar velen zijn ondertussen in huizen gaan wonen. De Manoesjen en Roms leven echter nog altijd in woonwagens. Deze minderheidsgroepen worden vaak ondergebracht onder de term 'zigeuners'. Wat deze groepen gemeenschappelijk hebben is een lange voorgeschiedenis van marginalisatie en discriminatie.

Grouwels

In het artikel “*Overleven op puur vet en bedorven yoghurt – situatie van Roma in de hoofdstad is niet rooskleurig*” van donderdag 12 april 2007 in *Brussel Deze Week* wordt een beeld geschetst van de Roma vandaag in Brussel. De Roma leven in de marge van de maatschappij en kunnen moeilijk de vicieuze cirkel van kansarmoede doorbreken. Omdat ze niet over de juiste papieren beschikken kunnen ze geen beroep doen op reguliere diensten zoals een leefloon aanvragen bij de OCMW’s, al kan dat vandaag in bepaalde gevallen wel.

Ze kunnen een beroep doen op dringende medische hulp, maar dat is niet vanzelfsprekend. Om een woning te huren is het voldoende om een identiteitsbewijs voor te leggen, maar veel eigenaars willen hen geen woning verhuren uit angst en onwetendheid. Diegenen die het wel doen, willen profijt halen uit een maatschappelijk kwetsbare groep. Door deze omstandigheden worden de Roma ertoe gedwongen om te bedelen, de daklozenkrant of bloemen te verkopen. We moeten beseffen dat velen in schrijnende omstandigheden trachten te overleven.

Sinds 2003 werd de dienst Woonwagengewoners en Roma van het Regionaal Integratiecentrum Foyer Brussel vanuit de Vlaamse Gemeenschap gemandateerd om in het Brussels hoofdstedelijk gewest te werken met woonwagengewoners en Roma. Deze opdracht werd vastgelegd in een convenant in het kader van het minderhedendecreet.

Welke middelen heeft de VGC ter beschikking? De Vlaamse Gemeenschapscommissie subsidieert al enkele jaren het project rond woonwagengewoners en Roma, aanvullend op de Vlaamse subsidies. Door de aantrekkingskracht van Brussel op Roms, Roma, Manoesjen en voyageurs en de complexe beheersstructuur van Brussel wordt een bijkomende inspanning noodzakelijk geacht.

In 2006 zijn middelen toegekend voor een voltijdse lijnfunctie voor een bedrag van 43.219 euro. De voltijdse functie die gesubsidieerd wordt vanuit de VGC, is vooral gefocust op de Roms. Activiteiten die in dit kader ontwikkeld worden, zijn onder meer: het stimuleren van schooldeelname door acties te ondernemen rond ouderbetrokkenheid bij het leerproces, het stimuleren van medische preventie door informatie te verstrekken aan medi-

sche diensten en de doelgroep zelf en het creëren van netwerken van verschillende partners om dringende problemen aan te pakken.

In het kader van het Stedenfonds van de VGC krijgt Arthis vzw – het Belgisch-Roomeens Cultureel Huis voor het project *Zigeunerwerking Pantserstroepensquare* voor 2007 een projectsubsidie voor een totaal bedrag van 47.206 euro. Arthis legt de nadruk op onder meer de socialisering van de doelgroep door middel van verschillende activiteiten met het oog op de herintegratie in de samenleving, de alfabetisering van jongeren en ouderen en het intercultureel bemiddelen in ziekenhuizen en OCMW’s. Ook de dienst Kind en Gezin doet dit.

De VGC subsidieert tevens het Medisch Steunpunt Mensen zonder Papieren. Deze organisatie tracht de bekommernissen van de Roma beleidsmatig aan te pakken en hun specifieke problemen aan te kaarten bij de Brusselse gezondheidsinstellingen. Het Medisch Steunpunt informeert personen zonder verblijfsstatuut over hun rechten op de basisgezondheidszorgen en verwijst hen door naar de juiste diensten.

De VGC, meer bepaald de dienst Stedelijk Beleid Etnisch-culturele Minderheden, ondersteunt aanvullend op de Vlaamse Gemeenschap de woonwagengewoners en Roma in Brussel. Zo wordt een bijkomende inspanning voor deze doelgroep geleverd.

Ook vanuit andere beleidsdomeinen van de VGC worden de Roma ondersteund, bijvoorbeeld op het vlak van onderwijs. Niettemin moeten blijvende inspanningen geleverd worden en moet de hulpverlening aan deze doelgroep blijvend worden ondersteund.

De vragen met betrekking tot de begeleiding van scholen en het verhogen van de ouderparticipatie hebben te maken met het beleidsdomein onderwijs. Het is beter om collegevoorzitter Guy Vanhengel hierover te ondervragen.

Begeleiding in de schoolsituatie en het vergroten van de ouderparticipatie horen alleszins tot de doelstellingen.

Mijn spreektijd is om, dus ik rond af. De hoorzitting is een zeer goed idee, dat ik zeker steun. Het lijkt aangewezen om ook de auteurs van het boek

Grouwels

waarvan sprake uit te nodigen, vertegenwoordigers van de Foyer en Arthis, misschien ook een verantwoordelijke van de Vlaamse Gemeenschap, en uiteraard de leden van het Vlaams Parlement. Op die manier zullen we het thema nog diepgaander kunnen bespreken.

De voorzitter.– Ik verzoek het collegelid vriendelijk om haar antwoord voortaan beknopter te houden.

Mevrouw Marie-Paule Quix.– De Roma vormen een zeer diverse groep, die een specifieke aanpak vergt. Paternalisme is inderdaad geen oplossing. Maar één ding staat vast : De Roma komen hierheen omdat ze een beter leven zoeken, zo eenvoudig is het. Het lijkt me belangrijk om met bemiddelaars te werken, zoals de Foyer trouwens doet. Ook vzw Diogenes heeft een Romameisje in dienst. Meer dan dat gebeurt er echter niet in Brussel. Daarom pleit ik voor een hoorzitting, opdat we de betrokkenen kunnen horen en misschien ook kunnen nagaan hoe er meer personeel kan worden ingezet teneinde in te spelen op de specifieke noden.

De nood aan meer allochtone personeelsleden in de zorgsector

De heer Erland Pison.– Uit de agenda blijkt al duidelijk waar het schoentje wringt in deze stad. *De Standaard* en *Het Nieuwsblad* van 22 maart 2007 berichtten over de toestroom van allochtone bejaarden in de rusthuizen. Brussel, Gent en Antwerpen kennen het multiculturele rusthuis al. Vlaams minister Inge Vervotte vindt dat de sector meer allochtonen in dienst moet nemen, want die hebben voeling met de taal en de cultuur. Voor alle duidelijkheid : ze heeft het dan over voeling met de taal en de cultuur van de allochtonen. Dat is niet onbelangrijk.

Volgens een recente studie is het belangrijk dat het personeel en de bewoners elkaar goed begrijpen : “Zo hebben bejaarde migranten dikwijls meer vertrouwen in het allochtone personeel, simpelweg omdat ze zich er beter mee kunnen identificeren”.

De toestroom zou het gevolg zijn van een verandering van de traditionele ideeën van de jonge generatie. De jongeren verkiezen hun ouders naar een rusthuis te brengen omdat ze het zelf te druk hebben met hun werk en gezin. De toestroom van allochtone bejaarden zet de deur open voor de multiculturalisering van de rusthuizen, inclusief de mogelijkheid van schotelantennes, halalvoeding, moskeeën, religieuze geneeswijzen, enzovoort. De vraag stellen of de mogelijkheid opperen is ze waarschijnlijk – en jammer genoeg – ook positief beantwoorden.

De toestroom van ouderen die de taal niet spreken is ook te wijten aan het rusthuistoerisme, dat eerder al werd aangeklaagd door Mieke Vogels. Het gaat om een fenomeen waarbij ouden van dagen uit Marokko en Turkije naar hier worden gehaald om ze na een zogenaamde familiale twist te dumpen in een rusthuis, en dit op kosten van het OCMW.

Ik lees in het onderzoek of hoor van minister Vervotte geen kritiek op het racisme en extremisme van allochtone niet-geïntegreerde bejaarden waarvan het taalprobleem voldoende bewijs levert. Wel wordt er ongeremd kritiek geleverd op autochtone Vlaamse bejaarden die terecht problemen hebben met hun verpleging door mensen die de taal van de bejaarde niet machtig zijn. Deze studie toont overigens aan dat de moslingemeenschap haar aanspraak op morele superioriteit op basis van haar familiewaarden beter laat varen.

Mevrouw het collegelid, hoe zal u zorgen voor de bescherming van onze ouderen, opdat zij niet vreemden in het rusthuis ? Gaat u Vlaams minister Vervotte ook wijzen op de precaire situatie van onze bejaarden in Brussel en in de rusthuizen ? Zult u erop wijzen dat bejaarden van wie mag worden verwacht dat ze op een actieve manier hebben bijgedragen aan de welvaart, worden verondersteld voldoende ingeburgerd te zijn en over een bevredigende talenkennis te beschikken voor ze een beroep doen op gesubsidieerde zorg ? Welke initiatieven hebt u ontwikkeld om de allochtone bejaarden eindelijk te integreren in onze maatschappij ? Welke initiatieven neemt u om eindelijk voldoende Nederlandstalig personeel in dienst te nemen ?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.– Brussel is een multiculturele stad met tal van etnisch-culturele groepen die elk hun cultuur, godsdienst en maat-

Grouwels

schappijbeeld meedragen. Die diversiteit zal zich inderdaad steeds meer laten voelen in de rust- en gezondheidsvoorzieningen. Toch ben ik ervan overtuigd dat de rusthuizen toegankelijk moeten zijn voor elke Brusselaar, dus ook voor de Vlaamse Brusselaar, die er in zijn eigen taal terecht moet kunnen. Ik zal daar altijd voor blijven ijveren.

Het is de heer Pison ongetwijfeld bekend dat ik samen met Vlaams minister Bert Anciaux werk aan een aantal woonzorgzones. Bij de programmering van de woonzorgzones wordt een vorm van samenwerking aanbevolen met door de Vlaamse overheid erkende en Vlaamsvriendelijke bicommunautaire rusthuizen.

Voor een bicommunautair rusthuis zijn de volgende criteria van toepassing : aansluiting bij de Vlaamse zorgverzekering, bereidheid om de Vlaamse bejaarde correct te behandelen en de beschikbaarheid van personeel om Nederlands te spreken met de bejaarde. Deze criteria moeten een waarborg zijn voor het taalaspect. Uiteraard nemen we ook de kwaliteit van de verzorging in aanmerking.

Wat de precare situatie van de Vlaamse bejaarden in Brussel en de Brusselse rusthuizen betreft, loopt er wel degelijk overleg met de Vlaamse minister van Welzijn en Gezondheid, die eveneens vertegenwoordigd is in de stuurgroep voor de planning van de woonzorgzones. De woonzorgzones worden net opgericht om ervoor te zorgen dat de Nederlandstalige senioren met hun zorgvraag in hun eigen stad terecht kunnen.

De heer Pison vraagt welke initiatieven er worden genomen om de allochtone bejaarden eindelijk te integreren in de maatschappij. Sinds eind 2003 verstrekt de VGC een subsidie voor een voltijdse stafmedewerker aan de Brusselse Welzijns- en Gezondheidsraad voor het project "Overlegplatform Allochtone Ouderen" (Ovallo), een samenwerkingsverband van organisaties uit de welzijns-, gezondheids- en minderhedensector.

In 2004 werd een grondig onderzoek uitgevoerd naar de problematiek van allochtone ouderen in de zorg. De conclusies van dit onderzoek werden in januari 2005 bekendgemaakt in de vorm van het rapport "Vergrijzing... een kleurrijk gegeven".

Op basis van deze conclusies werd een actieplan uitgewerkt. De algemene doelstelling is een inclusieve aanpak van de vergrijzing in Brussel te ontwikkelen, waarbij wordt gepoogd een interculturaliseringsproces tot stand te brengen dat zich zowel aan de vraag- als aan de aanbodzijde situeert. Het is dus geen optie om afzonderlijke instellingen op te richten voor de diverse bevolkingsgroepen.

Via het minderhedenbeleidsplan engageert de VGC zich voor het interculturaliseren van welzijns- en gezondheidsinstellingen. Hierbij wordt uitgegaan van een tweerichtingsverkeer : de allochtone oudere is vertrouwd met het reguliere aanbod én de zorginstellingen passen zich aan de allochtone senior aan. Er moeten dus langs beide kanten inspanningen worden geleverd. Uit de resultaten van een onderzoek blijkt dat er nood is aan nog meer afstemming van het aanbod op de vragen van allochtone ouderen. Via concrete acties wil de VGC nog meer de aandacht vestigen op de culturele diversiteit in de ouderenvoorzieningen.

Ook wordt er een denkmiddag gepland met de sector over zorg voor allochtone ouderen. Daarbij zal worden nagegaan of er nog hiaten zijn waarop de overheid moet inspelen. Tot slot dienen de zelf-organisaties projecten te ontwikkelen om de allochtone ouderen wegwijs te maken in het aanbod en het personeel vertrouwd te maken met de steeds groter wordende doelgroep.

De VGC doet inderdaad inspanningen om voldoende Nederlandstalig personeel in dienst te nemen. In het kader van het Stedenfonds en het beleidsdomein Opleiding tot werk worden verscheidenen initiatieven genomen ter ondersteuning van opleidings- en tewerkstellingsprojecten in de zorgsector. Hierbij gaat bijzondere aandacht naar de Nederlandse taalverwerving van de deelnemers. Dit valt onder de bevoegdheid van collegevoorzitter Guy Vanhengel. In het kader van de uitwerking van de opdracht 'strategische planning woonzorgzones te Brussel', is onder meer een werkgroep actief onder de noemer 'opleiding en rekrutering van de verzorgende'.

Ten slotte start ik in september, in samenwerking met Pro Medicis, een campagne in Brusselse secundaire scholen om leerlingen te motiveren om voor verpleegkundige of zorggerichte studierichtingen te kiezen. Slechts als voldoende jongeren dergelijke studies afronden en bereid zijn om in Brussel te

Grouwels

werken (en bij voorkeur ook te wonen), zullen we erin slagen om voldoende Nederlandssprekend personeel in dienst te nemen.

De heer Erland Pison.— Ik ben er niet op tegen dat Vlaams minister Vervotte meer allochtonen in dienst wil nemen, als dat ertoe kan bijdragen bepaalde leemtes in te vullen en de werkloosheid te verminderen. Mijns inziens is het wel fundamenteel verkeerd als de beweegreden is dat allochtonen meer voeling hebben met de taal en cultuur van de allochtone bejaarden. Mij bereiken soms zeer schrijnende en verontrustende verhalen over Nederlandstalige ouderen die niet worden bediend in hun eigen taal. Er schijnt ook een probleem te zijn met uitzendkrachten, die tijdelijke tekorten invullen maar aan geen enkele taalvereiste voldoen.

Allochtone ouderen, waarvan men mag verwachten dat ze hun bijdrage hebben geleverd aan de welvaart, moeten uiteraard ook terecht kunnen in een rusthuis. Dat is het punt niet. De prioriteit van de VGC hoort echter bij de Vlaamse bejaarden te liggen, en de VGC blijft op dat vlak enigszins in gebreke. Ik vind dat u minister Vervotte daarop moet wijzen.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.— Die bedenking laat ik voor rekening van de heer Pison.

VRAGEN (R.v.O., art. 57)

Burgerdienst op school

De heer Erland Pison.— In *De Standaard* van dinsdag 17 april 2007 verscheen een artikel over burgerdienst door leerlingen in zeven jezuïetencolleges in ons land, waaronder ook het Brusselse college Jan Van Ruusbroec. Die sociale stage is niet verplicht, maar er is wel sprake van een zekere ‘sociale druk’ opdat iedereen zijn dertig uren maatschappelijk werk uitvoert. Dit kan gaan over het bezoeken aan bejaarden, begeleiding van gehandicapten of huiswerkbegeleiding. De leerlingen kiezen er zelf voor hun inspanningen te spreiden, wekelijks een paar uur of een halve dag per maand. De doelstel-

ling is duidelijk : de maatschappelijke betrokkenheid van de jongeren vergroten.

Volgens de initiatiefnemers is het succes deels te wijten aan het niet-verplichte karakter ervan. Overigens bestaat dit systeem in Nederland al langer en is het daar meestal wél verplicht.

Het lijkt mij dat dit systeem te overwegen valt voor alle Brusselse scholen, zij het niet noodzakelijk onder exact dezelfde vorm. Zo lijkt het me bijvoorbeeld wenselijk jongeren die reeds een sociaal engagement vervullen in bijvoorbeeld een jeugdbeweging, een vrijstelling te geven voor deze extra uren en bovendien de sociale stage meer te integreren in het bestaande eisenpakket, bijvoorbeeld door de jongeren de mogelijkheid of de opdracht te geven een scriptie te schrijven, een spreekbeurt of powerpointpresentatie te geven over hun stage.

Ik geloof niet dat deze stage alleen zaligmakend is en hét antwoord biedt op fenomenen als individualisering, materialisme, consumptiedrang en maatschappelijke onverschilligheid met vermoedelijk excessen als toenemend geweld tegen mensen en goederen tot gevolg. Wel lijkt het me mogelijk dat zo’n project een alternatief als “activeringspolitiek” biedt voor een soort van pamperspolitiek, waarbij de jongeren op een pedagogisch verantwoorde manier gemeenschapszin en betrokkenheid kan worden aangeleerd.

Voor wie het Nederlands niet machtig is, kan een dergelijk project trouwens bijkomende kansen creëren om op een andere manier in contact te komen met het Nederlands.

Kent collegevoorzitter Guy Vanhengel het project in het Jan Van Ruusbroec-college ?

Werkt de VGC samen met het college bij de invulling van de sociale projecten ?

Heeft het gemeenschapsonderwijs soortgelijke initiatieven ?

Is er ruimte voor het overnemen van dit initiatief in het gemeenschapsonderwijs of voor de uitwerking van een eigen aangepast model, met een draaiboek voor geïnteresseerde directies ?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.— De projecten zijn niet nieuw. Al decennialang zijn er

Vanhengel

scholen die gebruikmaken van die werkvorm, veelal vanuit een positieve motivatie en niet onder de benaming ‘burgerdienst’. De maatschappelijke meerwaarde ervan wordt zeker niet in twijfel getrokken, integendeel.

Voor dit project heeft het Jan VanRuusbroec-college geen aanvraag gedaan bij de VGC voor financiële ondersteuning. Nochtans is dat mogelijk in het kader van de ‘onderwijsprojecten’. Wij beschikken over een subsidieboek met een beschrijving van alle mogelijke te subsidiëren evenementen of projecten in scholen. In het kader daarvan zijn er ook subsidies voor onderwijsprojecten. Het project van het Jan VanRuusbroec-college had dus in aanmerking kunnen komen.

Binnen het Brusselse gemeenschapsonderwijs loopt op dit moment in het Koninklijk Atheneum van Sint-Jans-Molenbeek een soortgelijk project. Het initiatiefrecht om een dergelijk project op te zetten, ligt op dit moment bij de scholen en niet bij de mesostructuren van de Scholengroep Brussel of bij een koepelorganisatie van een van de andere netten. Ook binnen het gesubsidieerd onderwijs worden soortgelijke projecten georganiseerd. Niet elke school haalt daarmee echter de pers – soms bewust – zodat niet elk initiatief tot een parlementaire vraag leidt.

De VGC is niet bevoegd om het gemeenschapsonderwijs een project op te leggen. De VGC biedt wel aan alle scholen van alle netten de mogelijkheid om, indien zij dat wensen, een subsidieaanvraag in te dienen voor een onderwijsproject.

De vraag of het gemeenschapsonderwijs – eigenlijk : ‘GO ! – gemeenschapsonderwijs van de Vlaamse Gemeenschap – dit project wil opleggen aan de gemeenschapsscholen, kan de heer Erland Pison best richten tot de bestuurders : de heer Urbain Lavigne voor het gemeenschapsonderwijs als geheel of de heer Jacky Goris voor de Scholengroep Brussel.

Vlaams minister Frank Vandenbroucke is geen voorstander van een verplichte sociale stage in het onderwijs. In de *Zevende Dag* in februari 2007 verklaarde hij : “Laat dit vanuit de scholen groeien”. In *Het Nieuwsblad* zei mevrouw Mieke van Hecke dat binnen het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs (VSKO) wel aan een visietekst en

aan een handboek van *good practices* wordt gewerkt.

De heer Erland Pison.– Het opleggen ervan lijkt ook mij geen gezonde houding. Mijns inziens kan de VGC echter wel een toegevoegde waarde bieden door anderstaligen buiten de school in contact te brengen met het Nederlands, zoals ze dat al doet via de speelpleinen. In het kader van een dergelijke sociale stage kan het een toegevoegde waarde hebben, want de VGC is toch beter op de hoogte van zorg- en welzijnsprojecten dan de meeste scholen.

Het verlopen van de convenants tussen de gemeenschapscentra en de VGC

Mevrouw Carla Dejonghe.– Afgelopen jaar, omstreeks deze tijd, ontvingen de gemeenschapscentra een brief waarin duidelijk werd gemaakt dat de convenants tussen de vzw Gemeenschapscentra en de VGC met een jaar werden verlengd. Artikel 30 van de convenants stipuleert dat een verlenging slechts met een jaar mogelijk is, met als gevolg dat de convenants afliepen op 20 april 2007.

Dat is uiteraard een vervelende situatie. Volgens de convenants moeten er nieuwe afspraken komen tussen de gemeenschapscentra en de VGC. Vanaf 20 april werken zij dus zonder contract. Bovendien weten zij ook niet wanneer de nieuwe convenants zullen worden afgesloten. De VGC nam immers nog geen contact op met hen in verband met een vernieuwing.

Naar aanleiding van de audit van de gemeenschapscentra kondigde collegelid Pascal Smet aan dat hij tegen eind 2006 een concreet toekomstvoorstel voor de gemeenschapscentra zou doen. Dat is echter nog steeds niet gebeurd. Op de algemene vergadering van Stad en Cultuur van 14 maart 2007 zou ter sprake komen welk gevolg er zal worden gegeven aan de audit. De vergadering bleek echter een maat voor niets : ook daar werd geen verdere toelichting gegeven.

Wat zal er gebeuren met de convenants tussen de VGC en de gemeenschapscentra ? Wanneer zullen er nieuwe convenants worden voorgesteld ? Waar-

Dejonghe

om werden er nog geen nieuwe convenants gesloten ? Hoe staat het met het concrete toekomstvoorstel voor de gemeenschapscentra ?

De heer Pascal Smet, collegelid.– Het klopt dat de convenants afliepen op 20 april 2007. We gingen ze opnieuw met een jaar verlengen, maar op basis van de huidige regels kan dat niet : ze kunnen slechts één keer worden verlengd. De nieuwe organisatie van de gemeenschapscentra is inderdaad vertraagd. Volgende week vatten de interkabinetten-werkgroepen hun werkzaamheden ter zake aan, zodat we op 24 mei 2007 een concreet voorstel kunnen doen voor de organisatie van de gemeenschapscentra.

Strikt juridisch gezien is er op dit moment inderdaad een vacuüm, maar voor de verdere financiering en werking heeft dat geen enkel gevolg. In mei zal het College een identieke convenant voorstellen. In de volgende maanden zullen we met de gemeenschapscentra individuele nieuwe convenants onderhandelen. Voor de zomer zouden we een totaalbeeld moeten hebben van de nieuwe organisatie van de gemeenschapscentra.

Mevrouw Carla Dejonghe.– Ik ben blij dat de convenants er komen en dat de vertraging geen invloed zal hebben op de financiering en de werking, maar wat zal er worden gedaan met de audit ?

De heer Pascal Smet, collegelid.– Ondermeer de gemeenteraadsverkiezingen hebben het dossier vertraagd, maar volgende week gaan de interkabinetten-werkgroepen van start. Ik hoop dat er op 24 mei 2007 een concreet voorstel ter tafel ligt.

ACTUALITEITSVRAGEN (R.v.O., art. 59)

Cumuls van de leidend ambtenaar van de VGC

Mevrouw Els Ampe.– De leidend ambtenaar van de VGC gaf een tweetal weken geleden een omstandige uitleg over hoe hij de administratie wil hervormen. Hij wilde het professioneel aanpakken – zo had ik de indruk – en dat stemde me gunstig.

Toch viel het me op dat hij enkele extra functies van onderdirecteur wilde creëren. Dat maakte me dan weer wat ongerust en ik vroeg hem naar uitleg. Hij verzekerde me dat extra personeel nodig was vanwege de ingrijpende veranderingen en het toenemende werk.

Nu lees ik in de pers dat hij van plan is om voorzitter te blijven van de MIVB. De MIVB is de grootste administratie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, stelt het meeste aantal mensen tewerk en slokt meer dan 25% van het gewestelijke budget op. Voorzitter zijn van de MIVB lijkt me dus geen hobby die de baas van de VGC-administratie, waar toch ook 1.000 mensen werken, na zijn uren kan doen. Misschien verklaart dat waarom die extra onderdirecteuren nodig zijn.

Het kan toch niet de bedoeling zijn dat de leidend ambtenaar van de VGC extra onderdirecteuren creëert omdat hij zelf tijd tekort komt omdat hij een mandaat uitoefent bij de MIVB ? Ik wil collegevoorzitter Guy Vanhengel vragen om de leidend ambtenaar te verzoeken afstand te doen van zijn mandaat als voorzitter van de MIVB en te herbejken of die nieuwe posten van onderdirecteur echt nodig zijn.

Als efficiënt en goed georganiseerd man, die het geld van het gewest goed beheert, zal collegevoorzitter Guy Vanhengel mij zeker en vast kunnen volgen in mijn argumentatie.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Bij de aanwerving van een nieuwe leidend ambtenaar was er een open en grondig gesprek met alle kandidaten, dus ook met de betrokkene. In dat gesprek hebben we die problematiek aangekaart. Uiteraard hebben we duidelijk gemaakt dat zijn functie geen *nine to five-job* is, maar heel wat tijd en energie vraagt.

Of beide functies combineerbaar zijn en of hij voldoende tijd zou hebben om de grote plannen en ambities van de VGC waar te maken, hebben we aan zijn appreciatie overgelaten. Tot op heden stelde er zich op dat vlak geen enkel probleem. De huidige werkzaamheden, waaronder de uitvoering van het managementplan, zullen in de komende maanden echter nog meer tijd en energie vergen van de betrokkene.

Vanhengel

Wij verwachten dat de man zelf de juiste analyse maakt over zijn tijdsindeling. Mocht dat een probleem blijken, dan zal het College zonder twijfel ingrijpen.

Mevrouw Els Ampe.– Ik ben ervan overtuigd dat de collegevoorzitter inderdaad nauwgezet zal toezien op de goede werking van de VGC. Ik hoop dat betrokkene mijn vraag als een signaal opvat om goed na te denken over het creëren van nieuwe VGC-posten en over zijn functie bij de MIVB. Ik denk niet dat ik de enige ben die zich daar vragen bij stelt.

Nederlandstalige leerlingen in Brusselse scholen

De heer Fouad Ahidar.– Jaarlijks organiseert het departement Onderwijs op 1 februari een leerlingentelling om een duidelijk overzicht van de schoolbevolking te krijgen.

Uit de tellingen van dit jaar blijkt dat het leerlingenaantal in de Nederlandstalige Brusselse scholen duidelijk gestegen is. In heel ons onderwijs – kleuter-, lager en secundair – zitten samen ongeveer zeshonderd leerlingen meer dan in het vorige schooljaar. Hieruit blijkt duidelijk dat ouders vertrouwen hebben in het onderwijs dat verstrekt wordt in onze Nederlandstalige scholen.

Uit dezelfde telling blijkt echter ook dat het aantal leerlingen uit homogeen Nederlandstalige en taalgemengde gezinnen afneemt. De oorzaken hiervan zijn niet direct duidelijk. Wonen er minder homogeen Nederlandstalige en taalgemengde gezinnen in Brussel of sturen deze ouders hun kinderen gemakkelijker naar een school buiten Brussel? Het betekent alleszins dat de groep Franstaligen en anderstaligen sterk toeneemt in het Brussels Nederlandstalig onderwijs.

Wij hebben al meermaals gezegd dat wij voorstanders zijn van diversiteit. Verschillende culturen binnen een school zijn een verrijking voor de leerlingen en de leerkrachten. Dat neemt niet weg dat we het Nederlandstalige karakter en de kwaliteit van

ons onderwijs moeten blijven waarborgen. Het is aangewezen uit deze cijfers conclusies te trekken en ons onderwijs aan te passen zodat deze nieuwe evolutie kan opgevangen worden door leerkrachten en directies. Daarvoor moeten we natuurlijk een goed zicht op de zaak krijgen.

In Brussel wonen zeker en vast nog heel wat homogeen Nederlandstalige gezinnen met kinderen. Heeft de collegevoorzitter er zicht op waar deze kinderen schoollopen: in Brussel of buiten Brussel?

Wat zijn de precieze taalverhoudingen tussen Franstalige, Nederlandstalige en anderstalige kinderen in ons onderwijs? Hoe worden de taalproblemen die deze diversiteit met zich meebrengt, opgevangen binnen de schoolmuren?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Wij hebben inderdaad onlangs de cijfers van de leerlingentelling bekendgemaakt. Ik kan niet genoeg herhalen dat de VGC een bijzondere plaats inneemt in het Vlaamse onderwijslandschap. Wij zijn de enige overheidsdienst die zo gedreven statistisch materiaal verzamelt over de leerlingenpopulatie in de drie netten van het Nederlandstalig Brusselse onderwijs.

Ik heb met veel interesse de vragen van de heer Fouad Ahidar gelezen, maar ik vrees dat ik hem moet teleurstellen. Onze analyses gaan nog niet zo ver dat wij al zijn vragen kunnen beantwoorden. Ik weet ook niet of dat mogelijk is, maar ik wil het zeker met mijn diensten bespreken.

Op dit ogenblik beschikken we niet over cijfers betreffende het aantal homogeen Nederlandstalige gezinnen in Brussel. Ik vrees dat die informatie heel moeilijk te achterhalen is. Hooguit zal het mogelijk zijn een schatting te maken aan de hand van enquêtes en studies. Dat is dan meer een taak voor BRIO dan voor de VGC. Meer dan een benaderend cijfer lijkt me echter vrijwel onhaalbaar.

De heer Fouad Ahidar.– Is het mogelijk BRIO opdracht te geven om dit te onderzoeken?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Ja, wij zouden dat kunnen doen. Uit het cijfermateriaal van BRIO dat nu al voorhanden is, kan wel al een gedeeltelijk antwoord worden gedistilleerd.

Vanhengel

Zo blijkt dat 94,7 procent van de leerlingen die in Brussel wonen, naar een Nederlandstalige Brusselse basisschool gaat en dat slechts de overige 5,3 procent buiten Brussel naar school gaat. De verhoudingen waren vroeger anders. Wij zien nu een 'verbrusseling' in het basisonderwijs.

Van de Nederlandstalige jongeren die in Brussel schoollopen, woont 83,2 procent in Brussel en 16,8 procent woont niet in Brussel. In absolute cijfers is de instroom groter dan de uitstroom : er komen meer leerlingen van buiten Brussel naar Brussel dan omgekeerd.

In het secundair onderwijs gaat 82,3 procent van de leerlingen die in Brussel wonen, in Brussel naar school en 17,7 procent buiten Brussel. Voor alle duidelijkheid : het gaat over Nederlandstalige scholen.

Van de leerlingen die school lopen in een Brusselse Nederlandstalige school, woont 52 procent in Brussel en vanzelfsprekend 48% buiten Brussel. Ook hier is de instroom groter dan de uitstroom.

In de databanken van de VGC bestaan er momenteel geen koppelingen tussen de woonplaats en schoolplaats enerzijds en de taal van de leerling anderzijds.

Ik zal de statistieken, die ook zijn gepubliceerd op de website, aan de heer Fouad Ahidar overhandigen.

Zowat alle ondersteunende initiatieven van de VGC en de Vlaamse Gemeenschap spelen in op de evoluties in het onderwijs. Ik denk aan Taalvaart, BITS², het Nascholingscentrum, het Voorrangsbekleid Brussel en BROSO.

Het debat binnen de Vlaamse Gemeenschap over de rol van Brussel en haar instellingen

De heer Jos Van Assche.— In het politiek-maatschappelijke debat over het voortbestaan van België, dat momenteel in alle hevigheid woedt, is de

rol van Brussel en de relatie van deze stad met de Vlaamse Gemeenschap een centraal aandachtspunt.

De neiging van de meeste Brusselse politici om zich op te sluiten in hun Brusselse carcan begint zich nu te wreken. Hoe meer de Vlaamse politici uit Brussel enkel voor hun stadsgewest rijden, hoe meer stemmer er binnen de Vlaamse Gemeenschap opgaan om een aantal zaken ter discussie te stellen. Het Vlaamse ongeduld wordt groot.

In de loop der jaren is de VGC zich steeds minder beginnen te bekommeren om haar kerntaak en is het College meer en meer zijn eigen Brusselse koers gaan varen. Dat laatste ligt vooral aan de dubbele en vaak tegenstrijdige rol van de collegeleden. Nu dit steeds duidelijker wordt, komen er steeds meer signalen dat de Vlaamse Gemeenschap daar iets aan wil doen.

Zo heeft de Vlaamse minister-president herhaaldelijk verklaard dat Brussel slecht wordt bestuurd. Daarnaast zijn er de initiatieven van de Vlaamse minister van Onderwijs om orde op zaken te stellen in de Brusselse vrijhaven. Nu wil ook de Vlaamse minister voor Brusselse Aangelegenheden de Vlaamse regering een aantal voorstellen doen om het dilemma in zijn geheel aan te pakken, uiteraard in het licht van de komende Vlaamse regeringsonderhandelingen.

In een interview stelt de minister dat de band tussen Vlaanderen en Brussel in sneltempo afbrokkelt. Wij volgen hem in deze analyse en wijten dit aan de koers die een aantal strekkingen binnen de VGC en het college vaart. Deze strekkingen dragen een verpletterende verantwoordelijkheid.

Ook gaan wij akkoord met het pleidooi van de Vlaamse minister voor de stopzetting van de onrechtmatige financiering van gemeenschapsbevoegdheden met gewestgelden. Net de collegevoorzitter is door zijn dubbele functie een sleutelfiguur voor het doorsluizen van gewestgeld naar de gemeenschappen. Hij blijft oproepen voor meer geld voor het onderwijs, wat neerkomt op meer geld voor het Franstalig onderwijs. Terecht wordt hiertegen bezwaar geuit.

Wij gaan echter niet akkoord met minister Anciaux wanneer hij suggereert dat de Vlaamse Gemeenschap nog meer moet inzetten op het multicommu-

Van Assche

nautaire vlak. Wij vragen ons af of er daarvoor in Vlaanderen een draagvlak bestaat.

De minister stelt voor de vermenging van gewestgeld en gemeenschapsbevoegdheden op te heffen door een nieuwe samenstelling van de Brusselse instellingen op basis van die van de gemeenschappen. Het Vlaams Gemeenschapsparlement zou dan de leden van de Raad van de VGC aanduiden. Samen met de leden aan Franstalige kant – die uiteraard op dezelfde wijze worden aangeduid – vormen zij de Raad van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en uiteindelijk het Brussels Parlement.

Voor ons is die optie niet uitgesloten. Wij merken op dat sp·a-spirit de Lambermontakkoorden mee heeft goedgekeurd, waarin de dubbele rol van parlementsleden in het Vlaams Parlement en in de VGC-raad wordt afgeschaft. De te grote werkdruk was daarvoor het argument. Vreemd dat dit argument nu plots niet meer geldt.

Of was er toch een verborgen agenda ? Mits we ons creatief opstellen, hoeven we niet in hetzelfde schuitje te belanden als vroeger.

Hoe staat het College ten aanzien van deze ideeën, die de kop opsteken in de schoot van de Vlaamse Regering ? Zal het College een actieve rol spelen in het debat over de toekomst van de VGC ? Er duiken de laatste tijd wel meer ideeën op. Volgt het College deze strategische opties ? Zal het binnen de administratie een strategische cel oprichten om alle scenario's over de toekomst van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel en de onderlinge banden te bestuderen ?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Ik zal antwoorden op deze belangwekkende vraag van de heer Jos Van Assche. Evenals de heer Jos Van Assche namen alle collegeleden, als trouwe lezers van *Brussel Deze Week*, akte van het interview met Vlaams minister Bert Anciaux en van zijn standpunten. Het College van de VGC nam geen standpunt in over de standpunten die in dit interview worden verwoord. Als we over elk interview een standpunt innamen, zouden we niet anders meer te doen hebben.

Uiteraard hebben de individuele collegeleden en de partij waartoe zij behoren een visie op plaats, rol en statuut van Brussel in en na de institutionele hervormingen die zich aandienen na 10 juni. Ik verwijs naar de adequate fora en media via welke we dit boeiende debat ongetwijfeld zullen kunnen volgen.

Ik neem akte van de suggestie. Ik verwijs naar de interuniversitaire en interdisciplinaire werking, die onder de naam BRIO dergelijk studiewerk uitvoert.

De heer Jos Van Assche.– De uitspraken van minister Bert Anciaux, toch een autoriteit in deze materie, zijn volgens de collegevoorzitter dus niet meer dan de allerindividueelste expressie van de allerindividueelste emotie. Zonder belang.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Naarmate de verkiezingen naderen, zullen we ons daar nog vaker op toeleggen.

De heer Jos Van Assche.– We kijken daar niet met belangstelling, maar met gemengde gevoelens naar uit.

Stedenfonds 2

Mevrouw Marie-Paule Quix.– Op 16 maart bespraken we het Voortgangsrapport 2005-2006 van de beleidsovereenkomst Stedenfonds 2005-2007. Toen al hoorden we een zekere bezorgdheid over de voortzetting van het Stedenfonds. In het rapport van de visitatiecommissie stonden kritische kanttekeningen over Brussel. Brussel bevindt zich in de middenmoot. Vlaanderen zal daarom nauwlettend toezien op de besteding van de middelen en meetbare resultaten vragen.

De overgang naar Stedenfonds 2 is daarom een kantelmoment. Dat die overgang niet zonder slag of stoot verloopt, blijkt uit de commotie van de voorbije dagen. Elk van ons heeft een brief ontvangen van Stads² met een manifest over het Stedenfonds. Sommigen werden opgebeld. Telkens opnieuw komt de grote bezorgdheid van het betrokken middenveld naar voren. Ik verwijs naar de be-

Quix

richtgeving in *Brussel Deze Week* van 26 april 2007 en de actie die de sociale stadswerkers gevoerd hebben.

Het is duidelijk dat het beleid moet sturen. Zeker na de opmerkingen van de visitatiecommissie. Dat betekent niet dat de inbreng van de betrokkenen tot nul mag worden gereduceerd. Een tabula rasa is in elk geval uit den boze. Goede projecten moeten we voortzetten. Zoveel mogelijk personeelsleden, waarvan de meesten zich maximaal inzetten, moeten hun taken kunnen voortzetten.

In het kader van Stedenfonds 2 moest de VGC een plan overmaken aan de Vlaamse Gemeenschap. Is dat al gebeurd? Wat zijn de krachtlijnen van dat plan? In hoeverre is overlegd met de betrokkenen over de opmaak van dit plan? Werden naar aanleiding van de betoging van 26 april 2007 afspraken gemaakt met de sector over het voortzetten van de projecten? Is er een timing opgesteld om de rechtszekerheid van projecten en personeel te beschermen?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.— Ik heb de betogers samen met de andere collegeleden ontvangen. Ik heb gelezen dat de betogers het maar een koele ontvangst vonden. Dat is niet mijn idee over de ontvangst. Volgens mij was het een hartelijke ontvangst. Als ze eens een koele ontvangst willen ervaren, wil ik die gerust organiseren.

Het waren overigens de vakbondsvertegenwoordigers die gehaast waren en geen tijd hadden om de onderwerpen te bespreken met de medewerkers.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.— Ik had een vraag over dit thema verwacht. Zoals iedereen weet, loopt de eerste stedenfondsperiode af. De verschillende projecten zijn allemaal op de hoogte dat hun opdracht in dit kader eindig is. Bij elke verlengingsaanvraag werd de projecten gevraagd welke stappen men heeft ondernomen om structurele financiering te verwerven. Dat het Stedenfonds 1 aan zijn einde is, is voor niemand een verrassing. Eerder dit jaar zijn de verantwoordelijken herinnerd aan hun verantwoordelijkheid ten opzichte van het personeel dat in dienst is genomen met stedenfondsmiddelen. Daar is toen commotie over ontstaan.

Bij de opmaak van de krachtlijnen voor een nieuwe stedenfondsovereenkomst, werden de gangbare procedures gerespecteerd. Er werd bovendien in ruime mate rekening gehouden met de inbreng van het werkveld. De dialoog met het werkveld ligt het College na aan het hart, maar voor de opmaak van het nieuwe stedenfondsproject is het belangrijk te vertrekken van een nog bredere basis.

Wij baseerden ons onder meer op het verslag van de visitatiecommissie, op de aanbevelingen van de adviesraad Stedelijk Beleid, op de verslagen en evaluaties van de administratie, op de aanbevelingen van Stads2 en op het voortgangsrapport 2005-2006. Daarnaast hebben we ook aandacht besteed aan nieuwe beleidsontwikkelingen uit de Vlaamse Gemeenschap. Het klopt niet dat we het werkveld niet geconsulteerd hebben. We hebben geen grootse volksconsultatie opgezet, maar wel rekening gehouden met de adviezen van de verschillende geleidingen. Vroeger communiceren was moeilijk omdat we zelf op richtlijnen van Vlaanderen moesten wachten.

Over het nieuwe programma kan ik nog niet veel zeggen. Het moet nog het fiat krijgen van de Vlaamse Gemeenschap. Het werkveld en de Raad krijgen alleszins de primeur. Ik kan wel de grote hoofdstukken geven van de krijtlijnennota, bestemd voor de Vlaamse Gemeenschap die het College gisteren heeft goedgekeurd. Het nieuwe Stedenfonds heeft drie strategische doelstellingen. De eerste twee halen we uit Stedenfonds 1: een duurzaam beleidsinstrumentarium ontwikkelen, en bouwen en verbouwen. De eerste doelstelling slaat op de administratie, een inbreng op de op te richten meet- en weetcel binnen de administratie en de platformfunctie. De tweede doelstelling betekent dat we investeren in gemeenschapsinfrastructuur.

De derde strategische doelstelling is nieuw: de VGC ontwikkelt dienstverlening en projecten met het oog op een verhoging van de kwaliteit van de VGC-inspanning in de VGC-beleidsdomeinen. De titel luidt 'Verbinden en versterken'.

De drie doelstellingen zijn onderling verbonden door drie transversale opdrachten: een grotere zichtbaarheid van de VGC door de nadruk op de Nederlandstaligheid, versterking en schaalvergroting in specifieke sectoren en ten slotte het stimuleren van brede projecten. Dat betekent samenwerken over de grenzen van sectoren en werkvormen.

Grouwels

Deze drie transversale opdrachten sluiten elkaar niet uit. Het zijn kapstukken voor meer samenhang binnen de projecten van de verschillende beleidsdomeinen.

Het College heeft zijn opdracht ernstig genomen en zijn verantwoordelijkheid genomen op basis van de inbreng van de verschillende partners. Er is een visie ontwikkeld. Er zijn keuzes gemaakt. We zijn er uiteindelijk in geslaagd een coherent en gemeenschappelijk gedragen programma te ontwikkelen. Het is waar dat een aantal werkingen stopgezet zullen worden. Het is evenzeer waar dat er nieuwe en boeiende uitdagingen komen waar enthousiaste en ervaren veldwerkers welkom zijn. Wat in de onrust niet uit het oog mag worden verloren is dat het nieuwe stedenfonds een positief en toekomstgericht project is voor Brussel.

We hebben de vakbonden gemeld dat we het werkveld hoogstwaarschijnlijk begin juni uitsluitel zullen geven. Het werkveld vraagt een antwoord tegen 30 juni 2007. Wij moeten evenwel eerst een antwoord moeten krijgen van Vlaanderen. De afspraak was dat de krijtlijnota in april besproken zou worden door het College. We hebben deze timing gehaald. Het College steekt zijn nek ver uit met de belofte tegen begin juni uitsluitel te geven. De formele besprekingen met Vlaanderen vinden immers pas dit najaar plaats. In juni kunnen maatregelen getroffen worden voor sociale begeleidingsplannen voor het personeel van de VZW's.

Mevrouw Marie-Paule Quix.– Of het onthaal koel of hartelijk was, is een kwestie van appreciatie en is hier eigenlijk naast de kwestie.

Er is blijkbaar wel een ruime dialoog gevoerd met het middenveld. Dat strookt niet met wat wij opvangen. Wij horen dat de adviesraad Stedelijk Beleid al zeven maanden niet meer vergaderd heeft. Het is een welles-nietes-spelletje. Ik heb het gevoel dat het werkveld zich gepasseerd voelt. De ongerustheid is groot. Kan het College niet vroeger voor duidelijkheid zorgen ?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.– Ik heb duidelijke deadlines gegeven. We zullen er alles aan doen om die te halen.

MEDEDELING

De voorzitter.– Ik stel vast dat de installatie van de klok ertoe leidt dat de toegestane spreektijden beter gerespecteerd worden. De antwoorden van de collegeleden vallen soms nog iets te lang uit. Ik nodig hen uit hun medewerkers aan te moedigen om bij de voorbereiding van de antwoorden de toegestane spreektijd goed voor ogen te houden. *(Glimlachjes)*

- *De vergadering wordt om 11u05 gesloten.*
 - *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*
-

Trefwoordenregister

Aantal Nederlandstalige leerlingen in Brusselse scholen, blz. 356

Actualiteitsvragen

Zie Aantal Nederlandstalige leerlingen in Brusselse scholen
Cumuls leidend ambtenaar VGC
Standpunt College over de rol van de Brusselse instellingen
Stedenfonds 2

Bericht van verhindering, blz. 343

Burgerdienst op school, blz. 353

Cumuls leidend ambtenaar VGC, blz. 355

Interpellaties

Zie Lerarentekort in het Franstalig onderwijs
Uitspraken collegelid Smet over de uitbreiding van het Brussels hoofdstedelijk gewest

Mededeling, blz. 343

Motie van orde, blz. 343

Problematiek Roma, blz. 347

Standpunt College over de rol van de Brusselse instellingen, blz. 357

Stedenfonds 2, blz. 358

Verlopen van convenants tussen de gemeenschapscentra en de VGC, blz. 354

Vragen

Zie Burgerdienst op school
Verlopen van convenants tussen de gemeenschapscentra en de VGC

Vragen om uitleg

Zie Problematiek Roma

